

Ілля ЯЗВІНСЬКИЙ

здобувач вищої освіти 2 курсу ОС «Бакалавр»

спеціальності 141 «Електроенергетика,

електротехніка та електромеханіка»

Науковий керівник: **Наталія МАРЧУК**

канд. фіз.-мат. наук, доцент,

доцент кафедри математики, інформатики та академічного письма,

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»,

м. Кам'янець-Подільський

ІННОВАЦІЙНА ЕКОНОМІКА

Інноваційна економіка – це тип економіки, заснованої на потоці інновацій, на постійному технологічному вдосконаленні, на виробництві та експорті високотехнологічної продукції з дуже високою додатковою вартістю і самих технологій. Передбачається, що при цьому в основному прибуток створює інтелект новаторів і вчених, інформаційна сфера, а не матеріальне виробництво (індустріальна економіка) і не концентрація фінансів (капіталу).

Економіка інновацій базується на двох фундаментальних принципах: основна мета економічної політики полягає в тому, щоб стимулювати більшу продуктивність завдяки інноваціям, і що ринки, що спираються тільки на ресурси та цінові сигнали, не завжди будуть настільки ж ефективними, щоб сприяти підвищенню продуктивності та економічному зростанню.

Джозеф Шумпетер був одним з перших і найважливіших вчених, який розглядав питання про інновації в галузі економіки. На відміну від його сучасника Джона Мейнарда Кейнса, Шумпетер стверджував, що розвиваючі інститути, підприємці та технологічні зміни лежали в основі економічного зростання. Він стверджував, що "капіталізм можна розуміти лише як еволюційний процес постійних інновацій та" творчого руйнування [1; с. 82].

Інноваційна економіка спробувала відповісти на основні питання в загадці загального фактору зростання продуктивності праці. Постійний ріст

виробництва більше не можна пояснити лише збільшенням ресурсів, що використовуються у виробничому процесі, як це розуміють в процесі індустріалізації [2].

Дійсно, в останнє десятиліття з'явилася нова теорія та розповідь про економічне зростання, орієнтоване на інновації. Економіка інновацій виникає на основі інших шкіл економічної думки, включаючи нову інституційну економіку, нову теорію росту, теорію ендогенного зростання, еволюційну економіку, економіку нео-шумпетера [3; с.148]. Це забезпечує економічну основу, яка пояснює і допомагає підтримувати зростання в сучасній економіці знань.

Провідні теоретики інноваційної економіки включають як формальних економістів, так і теоретиків управління, фахівців з технологічної політики та ін. До них належать Пол Ромер, Ельханан Довідман, У. Брайан Артур, Роберт Акстел, Річард Р. Нельсон, Річард Ліпсі, Майкл Портер, Крістофер Фріман [4].

Інноваційні економісти вважають, що в першу чергу стимулом економічного зростання в сучасній економіці, заснованої на знаннях, є не капітал накопичення, як це стверджує неокласицизм, а інноваційний потенціал, викликаний комбінацією активних знань і технологічних екстерналій. Економічне зростання в інноваційній економіці є кінцевим продуктом пізнання; режими і правила, що дозволяють для підприємництва та інновацій (наприклад, НДДКР, витрати, дозволів, ліцензій); технологічні зовнішні ефекти та екстерналій між співпрацюючими фірмами; інноваційних систем, створення інноваційних середовищ (тобто кластерів, агломерацій, мегаполісів).

В 1970 році економіст Мілтон Фрідман сказав в Нью-Йорк Таймс , що бізнес-єдина мета, щоб генерувати прибуток для своїх акціонерів, а компанії, які переслідують інші місії будуть менш конкурентоспроможними, що призводить до зменшення вигоди власників, співробітників і суспільства [4]. Проте дані за останні кілька десятиліть показують, що, хоча прибуток має значення, хороші фірми постачають набагато більше, зокрема, впровадження інновацій на ринок [6; с.397]. Це сприяє економічному зростанню, зайнятості, прибутку та іншим загально соціальним благам. Бізнес-школи професор Девід Алстром стверджує:

"головна мета бізнесу полягає в розробці нових та інноваційних товарів і послуг, які генерують економічне зростання, забезпечуючи переваги для суспільства".

Незважаючи на відмінності в економічній думці, обидві точки зору базуються на одних і тих же базових передумовах: основа економічного зростання є оптимізація використання факторів і мірилом успіху є те, наскільки добре коефіцієнт використання оптимізований. Незалежно від факторів, вона тим не менш призводить до того ж ситуації особливу обдарованість, різні відносні ціни, і виробничі процеси. Так що поки, крім відмінностей у теоретичних концепціях, інноваційна економіка може знайти благодатний ґрунт у панівної економічної теорії, а не залишатися в діаметральні розбіжності.

Список використаних джерел

1. Schumpeter, J. A. (1943). *Capitalism, Socialism, and Democracy* (вид. 6th). Routledge. с. 81–84.
2. Antonelli, C. (2003). *The Economics of Innovation, New Technologies, and Structural Change*. London: Routledge. ISBN 0415406439.
3. Johnson, Björn (1жовтня 2008). Cities, systems of innovation and economic development. *Innovation* 10 (2-3).с. 146–155. ISSN 1447-9338. doi:10.5172/impp.453.10.2-3.146. Процитовано 6 липня 2017.
4. Friedman, M. (13 вересня 1970). A Friedman doctrine— The Social Responsibility Of Business Is to Increase Its Profits. *NewYorkTimesMagazine*. Архів оригіналу за 5 грудня 2013. Процитовано 4 липня 2017.
5. Ahlstrom, David. Innovation and Growth: How Business Contributes to Society. *AcademyofManagementPerspectives* 24 (3).с. 11-24. doi:10.5465/ amp. 2010.52842948.